

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 32/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. januára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], obaja [REDAKOVANÉ], zastúpených advokátom JUDr. Petrom Timkom, advokátska kancelária, Štefánikova trieda 6, Nitra, ktorou namietajú porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 55 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 8 C 91/2010 z 12. júna 2013 a rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25 Co 260/2014 z 20. mája 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. novembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], obaja [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 55 ods. 1 ústavy

a práva podľa čl. 1 Dodatočného protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 C 91/2010 z 12. júna 2013 a rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 25 Co 260/2014 z 20. mája 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia boli účastníkmi konania na strane žalovaných v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 8 C 91/2010, ktorého predmetom bolo zaplatenie sumy 203,94 € s príslušenstvom. Okresný súd rozsudkom z 12. júna 2013 návrhu žalobcu vyhovel a sťažovateľov zaviazal na zaplatenie sumy 203,94 € s príslušenstvom a na náhradu trov konania. Sťažovatelia podali odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v odvolaní napadnutej vyhovujúcej časti potvrdil ako vecne správne a zaviazal sťažovateľov na náhradu trov odvolacieho konania.

Sťažovatelia v sťažnosti namietali, že došlo k porušeniu ich označených práv a článkov ústavy označeným rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu, pričom argumentovali tým, že okresný súd rozhodol o nároku žalobcu aplikáciou podľa ich názoru protiústavnej vyhlášky Úradu pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej len „úrad“) č. 630/2005 Z. z., ktorou sa ustanovuje teplota teplej úžitkovej vody na odbernom mieste, pravidlá rozpočítavania množstva tepla dodaného na prípravu teplej úžitkovej vody a rozpočítavania množstva dodaného tepla (ďalej len „vyhláška“), ktorá platila v rozhodnom čase. Následne bola vyhláška zmenená novelou č. 358/2009 Z. z., ktorou úrad zohľadnil nevýhodné postavenie viacerých bytov, ktoré majú individuálne kúrenie, tak, že vypočítanú základnú zložku za dodané teplo v zmysle novelizovaného ustanovenia § 7 ods. 3 vyhlášky násobí koeficientom 0 v prípade, že byt sa nachádza nad priestormi, ktoré nie sú vykurované, alebo v tých bytoch a nebytových priestoroch s individuálnym vykurovaním, cez ktoré neprechádzajú rozvody vykurovacej sústavy centrálného zásobovania teplom. Sťažovatelia v tejto súvislosti poukazovali na to, že byt v ich vlastníctve je prízemný byt, pod ktorým sa nenachádzajú žiadne priestory, avšak bytom prechádza centrálna vykurovacia sústava, ktorá bola v rozhodnom čase už svojpomocne zaizolovaná sťažovateľmi. Sťažovatelia preto argumentovali, že vo veci

konajúce súdy ich zaviazali zaplatiť za teplo, ktoré im podľa ich tvrdenia nebolo dodané, a to len na základe vyhlášky, ktorá v rozhodnom čase nezohľadňovala postavenie ich bytu. V uvedenom, že okresný súd, ako aj krajský súd nereflektovali na ich zásadné argumenty, s ktorými sa ústavne konformne nevysporiadali, sťažovatelia videli porušenie svojich označených práv, ako aj označených článkov ústavy.

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd o sťažnosti sťažovateľov rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie označených práv sťažovateľov, ako aj označených článkov ústavy rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu, napadnutý rozsudok krajského súdu zruší v spojení s označeným rozsudkom okresného súdu a sťažovateľom prizná finančné zadost'učinenie v sume 10 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98 tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (III. ÚS 415/2011, IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Sťažovatelia namietali porušenie svojich označených práv a článkov ústavy označeným rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa, pričom podstata ich argumentácie spočíva v tvrdení, že okresný súd, ako aj krajský súd na ich vec aplikovali podľa ich názoru protiústavnú vyhlášku, čím malo dôjsť k neprípustnému zásahu do ich označených práv a článkov ústavy.

1. Pokiaľ ide o označený rozsudok okresného súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať označený rozsudok okresného súdu ani jeho

predchádzajúci postup, keďže ho už meritórne preskúmal na základe odvolania krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľom ochranu ich právam.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti označenému rozsudku súdu prvého stupňa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010, III. ÚS 311/2014).

2. Sťažovatelia tiež namietali, že krajský súd tým, že potvrdil označený rozsudok okresného súdu, neprípustným spôsobom zasiahol do ich označených práv.

Sťažovatelia namietané porušenie svojich označených práv odôvodňujú len tým, že krajský súd aplikoval na ich vec vyhlášku, ktorá bola podľa ich názoru v rozhodnom čase protiústavná, o čom má svedčiť aj jej následná zmena.

V danom prípade predmetom sporu je nárok na zaplatenie sumy 203,94 € s príslušenstvom. Namietaná suma, o ktorú boli, resp. mali byť sťažovatelia ukrátení, zjavne nedosahuje ani trojnásobok minimálnej mzdy, teda sumy, ktorá je aj vo sfére všeobecného súdnictva považovaná za bagateľnú (pozri § 238 ods. 5 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, ktorý ustanovuje trojnásobok minimálnej mzdy ako podmienku prípustnosti dovolania proti právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu vo veciach týkajúcich sa peňažného plnenia).

Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že ak sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu, v ktorom ide zjavne o bagateľnú sumu, poskytnutie ústavnoprávnej ochrany sťažovateľovi prichádza do úvahy len v celkom výnimočných prípadoch, v ktorých došlo k porušeniu základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu [intenzite (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011)]. Posudzovaná vec takúto intenzitu zjavne nedosahuje, keďže výrok napadnutého rozsudku bol v zmysle zákona odôvodnený. Krajský súd sa zaoberal námietkami sťažovateľov a ústavne konformným spôsobom vysvetlil, prečo v ich veci nemohol svojvoľne ignorovať existujúcu právnu úpravu, ktorá bola jednoznačná, zrozumiteľná a sledovala zmysel a účel právneho predpisu, preto ju ani nepovažoval na rozdiel od sťažovateľov za protiústavnú. Vychádzajúc z okolností prípadu

krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia dospel k záveru, že byt sťažovateľov, ktorý tvorí súčasť bytového domu, je ovplyvňovaný prestupom tepla zo spoločných priestorov, preto boli splnené podmienky na aplikovanie platnej vyhlášky v rozhodnom čase, tak ako to uskutočnil okresný súd.

2.1 Ústavný vychádzajúc z uvedeného konštatuje, že medzi namietaným porušením základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu a napadnutým rozsudkom krajského súdu nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie, preto sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

2.2 Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že uvedené články ústavy majú charakter všeobecných ústavných princípov a primárne neformulujú základné právo ani slobodu fyzickej osoby alebo právnickej osoby. Ústavný súd v prípade čl. 12 ods. 2 ústavy stabilne judikuje, že tu ide o pozitívny záväzok štátu premietnuť do právneho poriadku tie antidiskriminačné zásady a opatrenia, ktoré uvedený článok obsahuje, a nie je teda priamo aplikovateľný orgánmi verejnej moci Slovenskej republiky v individuálnych prípadoch (III. ÚS 51/08, III. ÚS 316/2011). Ústavný súd preto nemá dostatok právomoci konať a rozhodnúť o porušení uvedených ústavných noriem v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Z uvedeného dôvodu ústavný súd túto časť sťažnosti sťažovateľov odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

2.3 Ústavný súd konštatuje, že jednotlivé zásady vymenované v čl. 55 ods. 1 ústavy vyjadrujú podstatu a zásady fungovania hospodárstva Slovenskej republiky a nejde o úpravu základných práv a slobôd. Ide o ústavné direktívy adresované predovšetkým orgánom pôsobiacim v normotvornej činnosti všetkých stupňov. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd aj túto časť sťažnosti odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uvedenými v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. januára 2016